

8 שעות שקטות בצל השיזף בנחל מרזבה

החבורה העליזה נעלמה מאחורי העיקול, עמדתי ועקבתי אחרי שני האחרונים, מאספי התור, ההולכים ומתרחקים אף הם במעלה הנחל ואז התפניתי להתרכז בעובדה שאני נשאר היום כאן בכתובתי הזמנית: צל עץ שיזף, נחל מרזבה, חלק מ"דרך המלך" הקדומה. כעת כשאני חוזר לדברי משה בתנ"ך: "אֶעֱבְרָה בְּאֶרְצָךָ, לֹא נֹטָה בְּשִׁדָּה וּבְכֶרֶם לֹא נִשְׁתָּה מִי בְּאֶר. בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלֵךְ עַד אֲשֶׁר נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ" אני מבין שדרך המלך נתפסת כמקום לא שלך – האדם עובר/חולף בה בדחילו ורחימו כאורח ואני דווקא מבקש היום לשבת כאן כבתוך שלי.

אוהל פלסטי קטן, מים, אוכל, מזג האוויר מושלם. זבובים - כמעט ולא היו. קליטה סלולרית לא הייתה, שקט מסביב והיה בידי גם הספר "שודדי ים יהודיים בקריביים" מאת אדוארד קריצ'לר. למה דווקא הספר הזה? - בחרתי במקרה. למה לא?

שרידי המדורה, מהלילה הקודם, בערו והחלטתי לנסות ולהחזיקה בחיים באמצעות הקרשים שנתרו. ריסקתי אותם עם אבן בינונית, ישבתי על האבן היותר גדולה וקראתי. מדי כמה שורות הסטתי את מבטי מהדף והזנתי את האש בעוד כפיס עץ קטן.

פרופי נעמה גורן מצאה באתר גשר בנות יעקב עדויות לשימוש מושכל באש על ידי הומונידים

קדומים כבר לפני 790 אלף שנה ואולי השפעתה הממגנטת מוטבעת בנו מאז ?

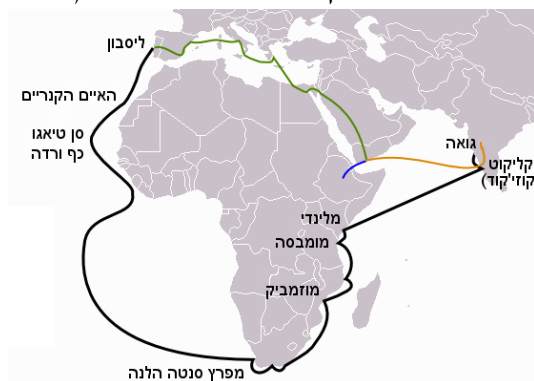

פעמים רבות צילמתי אש בוערת בלילה, אבל כשצילמתי אותה הבוקר חשתי שאולי הבנתי משהו נוסף, אולי הלהבות האלה מגלות לנו, באור היום, ביתר שאת את יופיין העדין, השקוף, החמקמק.

התרכזתי בהרפתקאות הימיות של גספר, נווט יהודי, שהיה חונכו של ואסקו דה גמה ושהיה בעצם (לפחות על פי קריצ'ר שחקר את הנושא) הגורם שהביא לניצחונה של פורטוגל על ספרד במרוץ על מונופול הסחר בתבלינים.

במילים אחרות:

ישבני על אבן המונחת על נתיב (ירוק) סחר הבשמים היבשתי הקדום (מהמאה הרביעית לפני הספירה), ראשי בסיפור של הקו השחור (מסלול שייט של דה גמה מהמאה החמש עשרה וידי מזינות את מדורה דומה לזו שמצאה נעמה גורן.

כך עברו חלפו להן במהירות כשעתיים של קריאה ושמירת חייהן של הלהבות הקטנות.

ציוץ ציפורים מעיר אותי מ"שרעפיי", מחזיר אותי באחת מהמסעות בים. במרחק 2-3 מטר ממני הן מקפצות ומצייצות וזנבן הארוך והזקור מבהיר שמדובר כמובן בזנבנים. המצלמה על צווארי אבל אני משתדל שלא לזוז ולא להתעסק אתה יותר מדי כך שהן יוצאות לי קצת לא ממוקדות אבל למי אכפת ?

זכיתי להיות לפני כשנה וחצי בערב הוקרה שערכה "האגודה הישראלית לאקולוגיה ומדעי הסביבה" לכבודו של פרופסור אמוץ זהבי, איש רב פעלים ששילב פעילות ציבורית אמיצה (הוא ממקימי החברה להגנת הטבע) וקריירת מחקר מרשימה ברמה העולמית. הוא הגה ופיתח יחד עם אשתו את "עקרון ההכבדה". שקובע, שדווקא הכבדה גופנית, כמו למשל זנב גדול אצל עוף זכר, נותנת יתרון מאחר שהיא מסמנת בתקשורת בין הפרטים את עוצמתו של הזכר, היכול לשאת נטל כזה ולהתמודד עם סיכונים כמו טריפה. "יש טעם לשים לב לסימנים בתקשורת, רק אם הם אמינים", כתבו בני הזוג בספר שפירסמו, "סימנים יכולים להיות אמינים, רק אם הם יקרים". פרופסור אמוץ זהבי נפטר כמה חודשים מאוחר יותר.

והזנב הזה שלמעלה שקרב אלי, זקר את זנבו והשיר אלי מבט נראה לי אמין בהחלט.

פרופסור אמוץ זהבי ז"ל.

אחרי שהזנבנים הסתלקו והאוויר התחמם הוצאתי את המזרון מהאהל, נשכבתי על גבי, והמשכתי עם כריסטופר קולומבוס, הרננדו קורטז... ואחרים, חופי ברזיל, קוראסו, ג'מייקה.... קצת נמנמתי...

ואז נעמדה על ענף ממש מעל ראשי דמות קטנה צבעונית, כיוונתי אליה את המצלמה ואיכשהו תפסתי אותה בזמן שהצמידה כנפיים, קפצה ראש אל תוך חלל האוויר שמתחת לחופת העץ.

שרקרק (גמדי?), (לא נגעת, לא הפכתי, כלום) ששימח אותי מאוד בתוספת הצבע הצורה והמעוף האירובטי והעניק עוד רגע מענג ביום השליו, המלא כל טוב שחוויתי, בחברת איזבלה המרשעת, מספר שודדים וכמה ציפורים על דרך המלך בצל העץ בנחל המרזבה.

גידי ברסלר
דצמבר 2017